

Simone Buchholz

Mexicoring

Oversat af Jacob Jonia efter:

Simone Buchholz: Mexikoring
© Suhrkamp Verlag Berlin 2018
Mit freundlicher Genehmigung des
Suhrkamp Verlags Berlin

Læs dette og flere tekstuddrag på
www.texte-tekst.com

texte tekst

KUN ET PARKERINGSBUS

Kan du huske tunnellen? Det uendeligt lange hul af sten?

Selvfølgelig kan jeg huske den. Vi gik så tit igennem den tunnel.

Nøj, tænk nu, hvis vi var blevet opdaget. Jeg var hele tiden bange for, at en bil ville standse, og nogen skulle opdage os. Måske en af dine brødre, for så var der dømt skideballe.

Arh. Bullshit. Jeg var jo usynlig.

Du var virkelig noget værd.

Halvtreds tusind. Mindst.

En pige som mig kunne de ikke engang få tredive tusind for.

Men alligevel. Jeg blev bare fedet op, altså, når man ser på det i dag.

Men dig kiggede de trods alt på.

De anede bare ikke, hvem jeg var.

Og nu er jeg en fyr, der ikke findes.

Og hvad så? Jeg bliver slået ihjel, hvis de finder ud af, hvor jeg er.

Undskyld. Somme tider er jeg et røvhul.

Nej, du er ej.

Lægger du ikke lige en arm om mig?

Her er alt for lyst.

Nå, men altså: tunnellen.

Hvad er der med den tunnel?

Jeg tænker tit på den.

Hvorfor?

Fordi jeg altid har troet, at jeg en skønne dag rent faktisk kom ud på den anden side. Lige fra skolen og til kung fu-træning og så aldrig mere hjem igen. Videre til banegården. Og væk herfra.

Det gjorde du også.

Det kan godt være, jeg satte mig ind i et tog på banegården, men jeg kom aldrig rigtigt nogen steder hen. Jeg sidder fast på halvvejen, jeg er stadig inde i den tunnel, hvor der er mørkt.

Hold op med det patetiske fis. Du kommer ud af tunnellen alligevel, man kommer altid ud af en tunnel på et tidspunkt, og så er man ude i lyset.

Som om du selv har et sted at være. Du ved bedre end mig, at det ikke er sådan, det fungerer. Og for helvede, mand, lyset gaber kæberne af led, når det ser mig. Lyset ved udmærket, at jeg ikke har en chance: Han kommer aldrig ud. Jeg garanterer dig for, at lyset griner ad mig. Ligesom den smule lys for enden af tunnellen derhenne, jeg kan høre det grine.

Det er ikke en tunnel det her. Bare en gennemgang under parkeringshuset.

Whatever.
Jeg skal videre.
Ses vi på havnen i nat?
Ved jeg ikke.
Okay. Jeg kommer i hvert fald.
Okay.
Ellers ses vi her igen i morgen
tidlig.
Ja, her igen i morgen tidlig.
Aftale?
Aftale.

MÅSKE BLIVER PLASTICPOSER ENGANG DE NYE MÅGER

Det er, som om bygningerne bliver kastet ind over folk. Opkast med klumper i, en, to, store klumper, alle dør. Et par arkitekter på speed, som spillede Tetris mod hinanden, og så kørte det hele af sporet. Kolde kolosser af stål og frilagt beton fylder godt i landskabet, de var hvide tilbage i tresserne og halvfjerdserne af forrige århundrede, de skinnede, men nu brækker lyset af i store flager.

Ridser alle vegne.

Indimellem er der hårdt og brutalt spejlglas. De få vinduer, der står åbne, kan være baldret eller knust eller

forsvundet på anden vis, ingen ved, hvor de sorte huller i facaderne kommer fra. Gaderne er kløfter, og selvom der hist og her er blevet plantet et enkelt træ eller tappert anlagt en græsplæne, er det her ikke et sted, der er egnet til nogen former for liv.

Før fødderne af mig ligger der en himmelblå lighter midt i en bunke puds, der er skallet af, det virker både trist og trøstende på mig, jeg samler den op. Den lune vind hvirvler en plasticpose rundt i luften, en anden flyver bagefter. Måske bliver plasticposer engang de nye måger.

Somme tider griber jeg fat i ting, der kommer blæsende forbi, så jeg kan trække tiden ud, men det fritager mig selvfølgelig ikke fra at gå i gang med det, jeg er her for, derfor lader jeg lighteren glide ned i bukselommen og de flyvende plasticposer glide ud af mine tanker for i stedet at nærme mig den næsten døde mand i den halvt forkullede bil.

Det var et af de opkald tidligt om morgenen, som sender én ud af røret, før man når at trække vejret. Om jeg ikke lige kunne tage derhen. En brændende bil. Nu igen. Vi måtte snart

se at få styr på de dér brændende biler, lød meldingen.

De brændende biler interesserede mig ikke synderligt. Hamburg, du ved udmærket godt, hvorfor dine biler står i flammer.

Denne gang var det imidlertid ikke kun en bil, der blev antændt, men også en person. Fuck, mand, det dur sgu ikke, det med at sætte ild til folk i biler.

Jeg havde sprunget morgenkaffen over, det var bare om at få støvlerne på og så ud i taxaen. Da jeg ankom til den nordlige del af byen, var en brandmand netop i gang med at afspærre området i en større radius. Han sagde, at den sorte Fiat ikke havde brændt ret længe, eftersom de havde været hurtigt fremme. De kørte alligevel rundt herude, for siden i sommer er der blevet futtet biler af hver morgen, det er sgu frækt, og vores flotte biler, helt ærligt.

”Ja, ja,” svarede jeg. Det er til at få det dårligt over, det med bilerne.

”... og her i morges,” fortsatte brandmanden ufortrødent, ”var det i City-Nord, de brændte biler af.”

Det brænder sgu da i alle ender og kanter, tænker jeg, mens jeg står lidt i vejen, fordi jeg er så ufattelig træt. Alle

hidser sig op over ildebrandene, og alle hidser sig op over helikoptererne, som afsøger byen efter brandsteder i morgengryet, og selvfølgelig larmer det, men folk burde ikke hidse sig op over helikoptererne og heller ikke over de brændende biler. De burde hidse sig op over det, der gør, at folk sætter ild til ting. Vrede, raseri, dumhed. Vi holder os for ørerne, som om vi dermed også holdt os for hjernen.

Ilden havde kun bredt sig i bilens forende, bagfra ser Fiaten næsten ud som ny. Men der er røg i kabinen, giften må være trængt ind ad alle sprækker.

Fordøren blev svejset op.

”Var bilen låst?” spørger jeg akutlægen, der knæler ved siden af manden på asfalten og lægger et drop. Hans kollega pumper ilt ned i lungerne på manden, der er bevimet.

”Alle døre var låst,” siger akutlægen. ”Men det undrede mig nu lidt, at han ikke ringede efter hjælp, enhver idiot har en telefon på sig nu til dags. Eller at han ikke bare lukkede døren op, det kan stort set altid lade sig gøre.”

”Måske sov han,” siger jeg.

”Måske var han fuld,” siger akutlægen, og det lyder bebrejdende.

”Men han klarer den, ikke?”

Skuldertræk. ”Det ved jeg ikke. Kommer an på, hvor længe han har været derinde. Og hvad det er for en cocktail, han har indåndet.

Brandvæsenet siger, at de var fremme ti minutter efter, at alarmen var gået ind, men på det tidspunkt har bilen måske brændt i et par minutter, det ved man aldrig.”

”Hvordan er hans chancer?”

”Ikke ret gode efter tolv minutter i røg.”

Manden på båren har et af de dér ansigter, som ser ældre ud, end de er. Pæne, markerede træk, en tydelig aftegning af skægget, men huden virker blød og glat, øjenvipper og bryn er tætte og mørke. Han er under tredive. De sorte krøller når ham næsten til hagen.

Han har et mørkt og ikke særlig dyrt udseende jakkesæt på, den lyse skjorte er flået op, så de kan genoplive ham i en fart om nødvendigt. Men indtil videre har de åbenbart ikke haft brug for det, så hjertet slår altså stadig.

Alt andet ligger i halvmørke.

”Han er i godt form, ham dér,”
siger akutlægen og rejser sig. ”Meget
stærk.”

Jeg synes frem for alt, han virker
skrøbelig, men det undlader jeg at sige
højt, jeg tør knap nok tænke det, for jeg
frygter, at tanken i sig selv vil svække
ham.

Så har lægen åbenbart
færdigbehandlet manden, droppet er på
plads ligesom iltmasken. To reddere
løfter forsigtigt båren og skubber den
ind i ambulancen.

”Hvor kører I ham hen?” spørger
jeg.

”Barmbek Sygehus,” svarer
akutlægen.

”Tak,” siger jeg.

Lægen kigger lettere rådvild på mig
og siger: ”Ingen årsag.”

Så tager de af sted.

DAGTIMERNE ER IKKE RIGTIG BEGYNDT

Politiets efterforskere er også kommet,
og de undersøger bilen.

”Det er nok det sædvanlige,” siger
en ung mand i sort skjorte og grå

pilotjakke. ”Grilltændere på fordækkene og gang i den.”

Hans lyse gadehundehår ligger lidt forvirret oven på hovedet, totterne peger i hver sin retning. Han ser mindst lige så træt ud, som jeg føler mig, enten er han én af dem fra natholdet, eller også er han lige væltet ud af sengen.

Kom nu, tænker jeg, skal vi ikke lægge os igen?

Lige her midt på gaden med det samme.

Lukke øjnene og så godnat.

Han holder sig tappert på benene.

Rækker en lille, tyk mappe frem mod mig.

”Bilens papirer lå i handskerummet. Dem må du hellere se på.”

”Hvorfor det?”

Jeg tager imod papirerne.

Pilotbetjenten forsøger at stille skarpt på mig. Det får han ikke noget ud af. På det her tidspunkt er jeg af princip altid uskarp.

”Navnet,” siger han og vil ikke give op, men kigger mig stadig ind i ansigtet og koncentrerer sig alt, hvad han kan.

Dét må han selv klare, mens jeg roder lidt i mapen. Det er en Fiat Punto,

som i 2014 blev indregistreret under navnet Nouri Saroukhan.

”Nå,” siger jeg. ”Saroukhan.”

”Mm,” svarer betjenten.

Jeg stirrer på mappen, jeg står med i hånden, min kollega stirrer på mig i endnu et par sekunder, men stadig med sløret blik, fuck dét, så gider han åbenbart ikke mere. Han trækker mundvigene lettere syrligt nedad og øjenbrynene opad, som om han lige har stillet mig et afgørende spørgsmål og ikke fået noget svar.

”Har du ellers fundet nogen papirer?” spørger jeg.

”Vi har ikke visiteret offeret, akutlægen bad om at få lov til at stabilisere ham i fred og ro. Og papirerne løber jo ingen vegne.”

Jeg nikker uden at tage øjnene fra navnet Saroukhan og siger: ”Ring lige til Barmbek Sygehus med det samme. Hvis manden har papirer på sig, skal de gemmes til os. Hvis det virkelig er Nouri Saroukhan, er det her en langt større sag, end det umiddelbart ser ud til.”

Jeg giver ham mappen med alt registreringshalløjet. Så fisker jeg min telefon op og ringer til Stepanovic, eftersom jeg tror, at det her vil

interessere ham. Jeg kunne også have ringet direkte til Afdelingen for Organiseret Kriminalitet, men Stepanovic er faktisk så godt som, og det er ved at være noget tid siden, vi sidst har set hinanden.

Han tager telefonen med det samme, efter andet ring eller noget lignende, men han hoster omstændeligt i længere tid. Han siger, at han er derhjemme og vil tage af sted hurtigst muligt. Da han holder en pause i sit hosteanfald, bræger noget gammel musik med en ung kvindestemme løs i baggrunden.

Jeg forklarer ham, hvad sagen drejer sig om, og hvor han præcis skal tage hen, så lægger jeg på uden at sige farvel.

Derhjemme, yeah right, tænker jeg. Idiot. Jeg er fuldkommen kold overfor, om han får en eller anden dame til at formatere sit hjerte, han må ligge og rode med hvem han vil, og hvor han vil. Det, der irriterer mig, er, at han bilder mig ind, at han er derhjemme, når nu jeg ved, at han aldrig tager hjem om natten. Han tager kun hjem i dagtimerne. Og dagtimerne er ikke rigtig begyndt endnu, lyset er først ved at kravle op over

horisonten. Nu skal Stepanovic ikke begynde at tage røven på mig, ikke nu, hvor vi er blevet venner, eller hvad vi nu er.

Efterforskeren har også lagt på og kigger igen forvirret hen på mig.

Jeg ved godt, at det er lidt meget, her så tidligt om morgenen, og det er meget tidligt, men for helvede, mand, sådan er det nu engang, når man på et ukristeligt tidspunkt møder ældre kvinder, der ikke kan sove, men evig og altid er trætte. Så står de lidt uskarpt, så har de nok ikke lige nået en kop kaffe, og så kan de godt virke lidt sure.

Men det er selvfølgelig ikke hans fejl.

Jeg glatter folderne i min pande, skraber rim af øjnene og kigger på ham. Den lille splejs ser virkelig medtaget ud. Der er noget, der er kommet på tværs og har spændt ben for ham, eller også har det bare været en hård nat. Han kigger fra mig og ned på telefonen, som han står med i hånden.

”De har fundet papirerne på sygehuset,” siger han. ”Nouri Saroukhan, tysk statsborger, otteogtyve år, født i Bremen, p.t. bosiddende i Grindel-husene i Elmsbüttel.”

”Okay,” siger jeg, ”tak.” Og jeg forsøger at smile, men det kommer vist til at se ud, som om jeg har tegnestifter i munden. ”Har I fundet en telefon?”

Han ryster på hovedet.

”Lægen har lige sagt, at manden ikke havde nogen på sig.”

Ingen telefon.

Låste døre.

Det var nok ikke ligefrem en smutter.

”Nå,” siger jeg. ”Du lader være med at sludre med nogen i de næste ti minutter og holder vagt, indtil min kollega Stepanovic fra LKA 44 er her, okay? Jeg går hen efter en kop kaffe.”

Et nik og en svag trækning ved mundvigen.

Han råber efter mig, at det kunne være rimelig fedt, hvis jeg tog cigaretter med. Jeg rækker venstre hånd i vejret og stritter med pege- og lillefinger.

Den stakkels ræveunge har slet ikke fattet, hvem han netop er begyndt at arbejde sammen med.

DØ I HAMBURG

En velassorteret café er umulig at opdrive på det her tidspunkt i denne

udørk bestående af kontorbygninger, men jeg finder heldigvis en døgner. De har to forskellige tabloidaviser, der ligger stablet ved kassen, og en udgave af den superseriøse voksenavis for at redde æren. Der er en hylde med slik og en hylde med chips, der er et køleskab med øl og sodavandsgejl, der er cigaretter i lange baner, og bag disken er der en kaffeautomat med en masse knapper. Men der er ingen, der vil sælge eller betjene noget af det.

”Halløj?”

Igen: ”Halløj?”

Ingen hjemme.

Jeg går uden for døren og tænder en cigaret. Jeg er omgivet af forsikringsselskaber, hvilket ikke nødvendigvis får mig til at føle mig mere sikker.

Jeg får lidt kvalme. Jeg overvejer endnu en gang at vente med at ryge til efter mørkets frembrud, men forkaster ideen tre sekunder efter og ryger halvdelen af cigaretten, før jeg går ind igen.

”Halløj?”

Stadig intet svar.

Godt. Nu må den kvindelige anklager her selv tage fat. I de sidste to

årtier har jeg luret mig frem til, at man bare skal trykke på et par knapper. Jeg tanker brunt bryg op i fire papkrus, et efter et, uden at noget går skævt. Tænk, hvis alting her i livet var lige så let at fylde op.

Jeg lægger femogtyve euro, forlader biksen med to pakker cigaretter, en lighter og de fyldte krus på en papbakke og går tilbage til den udbrændte bil. Et kirsebærtræ begynder at smide de første blomster, da jeg går forbi. Ikke engang tapetet bliver hængende. På begge sider har jeg lønslavebure i øjenkrogen.

Bag parkeringshuset holder Fiaten på en lysning af støbt beton, indendørs er der en stueetage, som nærmere er en gennemgang, og for enden af den halve tunnel står Ivo Stepanovics brune Mercedes. Både politikommissæren og bilen har kendt bedre dage. Hans øjenlåg hænger, bilens lygter gør det samme. Men når det virkelig gælder, fungerer begge dele, som de skal.

Stepanovic og den unge politibetjent har cigaretter i mundvigene og begge hænder i lommerne. Drengen var åbenbart ikke bleg for straks at bomme den gamle for smøger. Stepanovic scanner gerningsstedet, hans

trætte kollega snakker med en anden efterforsker, som jeg åbenbart selv var for træt til at bemærke lige før. Han står nu med Nouri Saroukhans registreringspapirer i venstre hånd, den anden rækker han frem, da han ser mig og kaffen, men kun for at hjælpe mig af med bakken.

”Det var sgu lækkert, at du har hentet kaffe til os alle sammen.”

Okay, jeg keder mig allerede i hans selskab.

Der er ikke kaffe til dem alle, for i mellemtiden er der stødt to uniformerede betjente til, og de spærrer alt det af, som brandvæsenet allerede har spærret af, hvorefter de tager en masse billeder. Jeg kan ikke beslutte mig til, om jeg skal sige undskyld, fordi der ikke er kaffe nok, eller bare lade som ingenting. Stepanovic kommer mig til hjælp.

”Jeg kender det dér team.” Han er gået helt hen til mig og taler dæmpet. ”Den ene af dem drikker kun te. Den anden må gerne få min kaffe.”

”Tak,” siger jeg og har straks tilgivet ham for det lille nummer, han lavede med mig i telefonen. Stepanovic har inden for det sidste halve år udviklet

sig til en sand problemknuser, både i stort og småt, og derfor kan jeg bære over med en del. Jeg går hen til de to uniformerede betjente med de to sidste papkrus.

”Var det noget med automatkaffe?”

”Tak, det var pænt af dig,” siger den ene. ”Men jeg har drukket i spandervis på stationen i nat. Hvis jeg får en kop mere, går jeg i brædderne.”

Den anden siger: ”Jeg drikker kun te.”

Samtidig blinker han til mig, som om vi var på morgenfjernsyn.

”Nå, okay,” siger jeg, ”men så, øh ... ja.”

De fortsætter topmotiverede med at passe deres arbejde. Jeg stiller mig på ny hen til de civilklædte og giver Stepanovic et krus i hånden, som han nu bliver glad for. De dybe furer i hans ansigt virker pludselig bløde.

”Er der nogen, der bruger sukker?” spørger jeg og roder i mine frakkelommer. ”De havde ingen mælk.”

De unge kolleger ser lettere frastødte til, mens Stepanovic og jeg rører alt for meget sukker i vores kaffe. De drikker hurtigt en tår og slikker sig

om munden, som om opvaskevandet ikke kun smagte af metal og pap.

Som man vil huske: Jeg knaptrykkede det egenhændigt på kaffeautomaten.

”Nå, men det er altså Saroukhan,” siger Stepanovic.

”Nemlig,” siger jeg. ”Saroukhan. Det opdagede vores kollega her.”

”Udmærket, Rocktäschel!” siger Stepanovic og dunker den unge mand lidt for hårdt mellem de smalle skuldre. Han hedder åbenbart Rocktäschel, jeg glemte at spørge efter navnet. Kaffen skvulper over. ”En spændende familie.”

”En spændende familie fra Bremen,” siger jeg.

”Præcis,” siger ham, jeg synes er kedelig, ”og hvorfor fanden skal de pludselig lægge sig til at dø her i Hamburg?”

”Hey,” siger jeg. ”Foreløbig er der ikke nogen, der er død.”

”Ja, slap nu af, Lindner,” siger Rocktäschel og får sin egen røg i øjnene.

Jeg ser på ham, puster diskret røgen væk og siger: ”Utroligt, at du straks kom på navnet – Saroukhan-klanen har ellers ikke noget med Hamburg at gøre.”

”Jeg er opvokset i Bremen,” siger han, tripper lidt på stedet og småfryser.

”Så holder du med Werder Bremen?” spørger Stepanovic.

Rocktäschel ser på ham, hans nakkemusklér bliver spændt under pilotjakken. Han kaster cigaretten væk.

”Er det et problem?”

Hele Hamburg er til HSV, men det var nu lidt af et under, at de kunne holde sig i den bedste række i så mange år.

Stepanovic løfter hænderne og lægger hovedet på skrå. ”Jeg er fra Frankfurt, bare rolig.”

”Årh, de er ikke ret meget bedre,” siger Lindner, for han vil åbenbart også sige noget. Jeg giver ham dræberblikket som en lige højre.

”Hør her,” siger Stepanovic. Alle tror i første omgang, at han stadig taler om fodbold, og der går lidt tid, inden vi fatter, at det handler om noget helt andet. ”Nu må I for alt i verden ikke se op, lad som ingenting.”

”Hvad sker der?” spørger jeg.

”Oven på parkeringshuset står en person og holder øje med os. En ung kvinde. Ildrødt hår. Bare snak videre, jeg

har hende på kornet. Når jeg giver tegn, kan I selv se.”

Stepanovic formår at spotte ting ud af øjenkrogen, som andre mennesker ikke engang ville se, hvis de fik dem smækket op i ansigtet. Det er en af de evner, der har ført ham til LKA 44. Alle hans kolleger derinde har noget særligt over sig, bortset fra en stejl karriere som efterforskere. De er afhøringseksperter, tech-nørder og observationsekstremister. Stepanovic kan ikke kun se mere end de fleste, han fatter også straks, hvad det er, han ser.

Vi står altså og taler lidt om vind og vejr. Jeg piller ved en af de nye cigaretpakker. Det er rimelig svært ikke at kigge, når man lige har fået at vide, at man ikke må.

”Nu,” siger Stepanovic.

Vi drejer hovederne mod parkeringshusets tag.

Jeg når lige at se en rødglødende hårtop forsvinde bag ved brystværnet.

”Løb!” siger jeg til Rocktäschel, som jeg mener må være den af de tre mænd, der er i bedst form, og jeg får Lindner til at holde min kaffe. Rocktäschel er straks lysvågen, for første gang i dag, men heldigvis i rette

øjeblik. Han smider sit krus, og så løber vi sammen hen mod parkeringshusets indgang.

”Du tager elevatoren, jeg tager trappen!” stønner han til mig, og som sagt så gjort, men da vi når op på taget, er der ikke mere rødt hår at se.

”Lort,” gisper han og støtter begge hænder mod knæene.

”Her er alt for mange muligheder,” siger jeg og kigger rundt. Det er let at kravle hen over de lave betonmure til en af nabobygningerne, hun kan være løbet alle mulige steder hen. Vi drøner rundt og undersøger flugtvejene – uden resultat.

Hun er smuttet fra os.

Et øjeblik står jeg ved kanten af parkeringshusets tag på hjørnet af Mexicoring og Überseering og kigger ud over City Nord. Det er kriminelt at lade mennesker bo sådan et sted, tænker jeg, hvordan kan de nænne det, og i det samme ringer min telefon. Stepanovic.

”Det er en dame, der ved, hvordan man stikker af,” siger jeg, og Stepanovic svarer: ”Nouri Saroukhan er død. Sygehuset har lige ringet til centralen.”